

[Alfred Jensen.]

forslag er, men jeg vil dog gerne begrunde det ekstra, og jeg vil gøre det, fordi der efter Atlantpagtens vedtagelse gang på gang er dukket røster op, som siger, at man egentlig kendte så lidt til Atlantpagten, da den blev vedtaget. Der var lang debat på rigsdagen, den varede i mange timer, men fuld klarhed fik befolkningen ikke derover, og dertil kommer, at befolkningen overhovedet ingen indflydelse havde på behandlingen af den og diskussionen om den. Ret naturligt fremkom så tanken om, at et så vigtigt anliggende burde ud til folkeafstemning, for at de, der kom til at bære byrderne ved en sådan foranstaltning, også blev dem, der traf afgørelse med hensyn til gennemførelsen af den.

Det er blevet hævdet, at vælgerne har godkendt Atlantpagten — det blev hævdet sidst ved dette forslags første behandling. Det blev her sagt, at den 5. september fik de partier, der havde stemt for Atlantpagten, et tillidsvotum, som betød, at man havde godkendt Atlantpagten. Jeg har allerede sagt, at dette ikke er rigtigt. Det var de økonomiske problemer, der var stillet i forgrunden, det var dem, vælgerne i stor udstrækning tog stilling til i diskussionerne, og da de satte deres kryds på selve valgdagen. Og hvis der endelig var vælgere — og det skal ikke bestrides —, der var utilfredse med Atlantpolitikken og ønskede at gøre oprør imod den, så blev der sagt til dem, at det ikke lod sig gøre. Atlantpagten er vedtaget, blev der sagt, den gælder for 20 år. En pagt af den art kan ikke ændres. En almindelig lov kan man ændre, men en pagt gælder uforanderlig i 20 år, den er bindende, og man må bøje sig for de beslutninger, som træffes i henhold til denne pagt. Jeg er ikke enig i den betragtning, men jeg tror, at adskillige vælgere bøjede sig herfor og indstillede sig på, at det hermed var afgjort, at vi skulle have oprustning, at vi måtte betale, hvad det kostede.

Det, der blev tilbage, var så kun spørgsmålet, hvem der skulle bære omkostningerne herved. Her må det siges, at det socialdemokratiske parti lagde ganske godt op til at give vælgerne den opfattelse, at det eneste, der stod tilbage i spørgsmålet om Atlantpagten, var at afgøre, om arbejderne eller de rige skulle betale. Og jeg tror nok, man har ret til at sige, at adskillige tusinder lod deres stemmeafgivning bestemme af, at de rige skulle betale. Nu er der gået en periode, som har vist, at de rige ikke er kommet til at betale, at de rige tværtimod

har tjent på denne politik gennem krigsøkonomien, gennem prisstigningerne, hvorimod de fattige i allerhøjeste grad er kommet til at betale gildet, først og fremmest naturligvis gennem forbrugsafgifter, dernæst gennem renteniveaueuets stigning, videre gennem de prisstigninger, der er en følge af den krigsøkonomi, som ledsager Atlantpolitikken. Dernæst rammes hovedsagelig den fattigste del af befolkningen af den varemangel, som er en følge af krigsøkonomien. Varemanglen har endvidere betydet en begrænsning af produktionen, som igen har medført indskrænkning i arbejdstiden eller afskedigelser. Alt dette rammer arbejderklassen hårdest. Endelig kommer der også andre følger af oprustningen til. Jeg tænker her på, at bolignøden fortsat vil blive holdt i samme højde, som den har nu, ja, man har vel lov til at tale om, at den vil blive skærpet; det betyder også, at der lægges større byrder over på den fattige. Endelig kommer jo forlængelsen af tjenestetiden. Selvom vi ikke ved, hvad det endelige resultat bliver, står det klart, at regeringen arbejder med planer om forlængelse af tjenestetiden, at der allerede er truffet bestemmelse om forlænget tjenestetid for visse kategorier, og her rammer man jo specielt den dårligst stillede del af befolkningen, idet det her drejer sig om unge mennesker.

De vanskeligheder, der har været følgen af Atlantpolitikken, de ekstra militærudgifter, der blev bevilget i fjor, alt dette fortsætter jo og vil, hvis man gennemfører denne beslutning, blive yderligere skærpet. Vanskelighederne og de økonomiske byrder vil stige og stige og ramme den dårligst stillede del af befolkningen hårdest.

Hvor store byrder selve denne Bruxellesbeslutning pålægger os, siges der ikke noget om, og jeg er ude af stand til at beregne det, men det er en given sag, at der herigennem vil blive lagt økonomiske byrder på befolkningen. Det omtales skønsomt i betænkningen, at der vil komme sådanne udgifter. Ja, der er ingen tvivl om, at der vil komme endda meget store udgifter. Og når alt det tages i betragtning, er det rimeligt, at befolkningen bliver hørt i et så vigtigt anliggende. Her rejser der sig naturligvis det spørgsmål, om man er i stand til at afvise denne beslutning. Der er talere i debatten om dette forslag, der har hævdet, at Bruxellesbeslutningen var en konsekvens af Atlantpagten, og at vi derfor måtte gå ind for den. Jeg indrømmer, at jeg betragter Bruxellesbeslutningen som en konsekvens af Atlantpagten, men jeg er aldeles ikke enig i, at